

отлаганіе, скоро ще почне да мрази работа и усърдно напруганіе. Ако работи, той ще работи само отъ принужденіе безъ да има нѣкакво сърдце и задоволствіе въ работа-та си. А работа, коя-то ся върши безъ сърдце, градъ ѝ убилъ, казваме ніе.

Да оставимъ, че работа-та ся не върши както трѣбва, но чловѣчески-тѣ сили, така принудително употребени, съвѣмъ ся поврѣждатъ. Ржцѣ, нозѣ, воля, душа, всички дѣйствующи сили, що-то чловѣкъ има, ставатъ като отсѣчени и смазани. Много ишти отъ лѣность на неработеніе, а отъ неработеніе чловѣкъ ся обраща на боленъ. Не че е боленъ, не че тѣло-то му е поврѣдено нѣщо, но като лѣность-та го е свързала здраво, най-напрѣдъ той само мисли, че е боленъ и не смѣе да ся поклати за да не би болестъ-та му да ся увеличи, кога-то самій цѣръ на болестъ-та му е работа-та. Ако така продължава да не работи, той наистина става боленъ и, безъ всеко противоречіе, скъсява живота си. Това е заплата-та, коя-то такъвъ чловѣкъ пріема за дѣто не употребява сили-тѣ, кои-то Богъ му е далъ. Богъ му даде сили тѣлесни и душевни за да ги употребява, а като той ги не употребява, Богъ си ги зема отъ него и го праща дѣто трѣбва. На такъвъ чловѣкъ Богъ казва: «Рабе лукавій и лѣнивѣи, знаеше, че жънж дѣто не съмъ посѣялъ, и събирамъ отъ дѣто не съмъ распрѣснувалъ; като е тѣй ти трѣбваше да дадешъ сребро-то ми на банкери-тѣ, и кога си дойдѣхъ да бихъ зель мое-то съ лихва. Земете прочее отъ него таланта, и дайте го на тогози, кой-то има десять-тѣхъ таланта. Защо-то на всекого, кой-то има ще му ся даде и ще му ся прѣумножи, а отъ тогози, кой-то нѣма, и това кое-то има, ще ся земе отъ него. И непотрѣбнія този рабъ хвърлете го въ вѣнкашна-та тъмнота: тамо ще бж-